

Jane
Austenová

Catherine
Austenová
Hubbacková

Mladší sestra

Díl I.

Jane Austenová
Catherine Austenová Hubbacková

Mladší sestra

Díl I.

Jane Austenová
Catherine Austenová Hubbacková

Mladší sestra
Díl I.

Přeložila Jana Velvarská

Věnováno památce mé tety Jane Austenové.

Toto dílo jí věnuje autorka, která se s Jane Austenovou vzhledem ke svému věku nemohla osobně setkat, avšak od dětství ji učili ctít její vlastnosti a obdivovat její nadání.

*Catherine Austenová Hubbacková
Aberystwith, únor 1850*

Translation © Jana Velvarská, 2010
Editor © Josef “Pepson” Snětivý, 2010
Postface © Josef “Pepson” Snětivý, 2010

© Nakladatelství ČAS s.r.o., 2010

ISBN 978-80-87470-12-1

KAPITOLA I.

Reverend John Watson zastával úřad vesnického vikáře ve Winstonu po dvacet let, avšak nebýval vždy tím lhostejným neduživcem, kterého v něm viděli ti, kdo ho znali jen krátce. Když zde začal působit, byl manželem a otcem pěti ratolestí, přičemž zakrátko do rodiny přibylo šesté. Po několik let po narození dcery mu jednání paní Watsonové, její dobrý úsudek a vliv na manžela pomohly zachovat úctu a respekt jeho farníků, charakter v očích jeho přátel a pověst laskavého a pozorného souseda a váženého pastora.

Nyní se však zdálo, že mu ubývá sil. Přemáhala ho skleslost, stranil se druhých i většího úsilí a omezoval se jen na povinnosti zcela nevyhnutelné. Jeho proměna vycházela z žalu nad ztrátou choti, který mu ubíral duševních sil a jenž, když časem otupil, ho jakoby se zpožděním přinutil pohroužit se do sebe sama, až nakonec oslabil jeho zdraví. Nějakou dobu se dokonce zdálo, jako by ho těšila představa vlastního utrpení. Časté záchvaty dny mu bránily ve větší námaze, a mnohdy tak nevycházel z pokoje po dlouhé týdny.

Jeho rodina mezitím vyrůstala v tom největším nedostatku a nepřítzni, jaké je mohly postihnout. Dcery bez matčiny lásky a otcova dozoru – přinejmenším tři nejstarší – byly ponechány vlastnímu rozumu a synové museli již v raném věku opustit domov, aby si vybojovali své místo ve světě, bez smířlivého vlivu rodinných vazeb

nebo vzpomínky na šťastný domov, která by hrála jejich srdce a posilovala jejich zásady.

Jediným z rodiny, o kom se dalo říci, že se mu dostalo dobrého vzdělání, byla nejmladší dcera, Emma, již si vzal po matčině smrti k sobě otcův švagr. Se ženou ji vychovali stejně láskyplně, jako by byla jejich vlastní. Strýc byl movitý muž a Emmina vlastní rodina, pokud na ni vůbec kdy vzpomněla, o ní smýšlela s jistou závistí. Tedy kromě nejstarší sestry Elizabeth, která si ji v dětství až příliš zamilovala, než aby se neradovala z toho, že sestra našla lepší domov. Všichni ostatní považovali za bernou minci, že má nebývalé štěstí, neboť ji strýc bezpochyby jednoho dne více než dostatečně zabezpečí, a jediným tématem, o němž se v tomto smyslu hovořilo s jistou nervozitou, bylo, zda jeho jmění bude rozděleno mezi všechny rovným dílem, či zda by největší díl neměl podědit nejstarší syn. Pan Robert Watson, jeho synovec a potenciální dědic, byl advokátem v Croydonu, a jeho vzkvétající praxe spolu se skvělou vyhlídkou dědictví po bohatém strýci se ukázaly být neodolatelnými pro mladou dámu ze sousedství, jež v době strýcovy smrti byla již několik Robertovou ženou.

Kdyby jediným zklamáním byla neukojená nenasytost synovce nebo sobecké naděje jeho ženy, nikdo, kromě nich samých, by se byl nad tím nepozastavil. Pan Pearson dal nicméně více na spolehlivost své ženy než na city své neteře, ač v obou případech ne zcela po právu, a zanechal veškeré jmění ve prospěch vdovy. Zřejmě

jí chtěl svým způsobem zajistit respekt a pozornost sestřiných dětí. V jejich zájmu tedy bylo udržovat s tetou dobré vztahy, přičemž nic nenapovídalo katastrofě, která měla brzy následovat.

Paní Pearsonová ovšem nepřevzala roli shovívavé, či naopak povýšené a despotické tety, a namísto toho se rozhodla přerušit veškeré kontakty s touto rodinou a dát svou ruku a tím i jmění svého zesnulého manžela pohlednému, ale chudému mladému Irovi. Krátce po odjezdu z Anglie pak udělila Emmě laskavé svolení vrátit se zpět do otcova domu se „štědrým“ darem padesáti liber, o něž se měla podělit se svými sestrami.

V době Emmina návratu byly obě mladší sestry mimo domov. Elizabeth Watsonová ji však přijala vřele a láskyplně a otec se o ponižujícím tématu tetiny svatby nezmiňoval, což povzbudilo její city i srdce. Bolest, kterou jí tento svazek působil, byla totiž mnohem citelnější než zklamání, které prožívali ostatní členové rodiny. Milovala a ctěla svého strýce a nikdy by ani sama sobě nepřiznala, že se svým majetkem naložil nějak nespravedlivě, či snad dokonce nerozumně. Milovala však také svou tetu a vědomí starých závazků spolu s vděkem za dlouho prokazované dobrodiní se v ní bolestně svářily s pocity méně příjemnými. Ztrátu majetku ale nevnímala s lítostí, neboť byla zvyklá na luxus a neměla tak nejmenší praktické povědomí o tom, co obnáší chudoba. S velkorysostí přirozenou vstřícnému, liberálnímu smýšlení by byla necítila žádnou zášť, kdyby šlo o jediné

zlo provázející zmíněný svazek. Obávala se však, že se teta svou nesoudnou volbou žene do neštěstí, byla si jistá, že se stala předmětem posměchu a pohrdání, a zklamání jí působilo i to, že byla vyměněna za cizince. To vše se ale dalo vcelku dobře snést ve srovnání s do očí bijícím despektem k památce milovaného strýce, jehož důkazem ta uspěchaná svatba byla. Velmi jí to bolelo.

A právě tato tichá výčitka, kterou dávala najevo svému okolí, byla zřejmě příčinou toho, proč paní MacMahonová, jak znělo nové příjmení její tety, velmi stála o to, aby Emma znovu navázala vztahy se svou rodinou, od níž byla tak dlouho odloučena. Impulzivní, mladistvá Emmina mysl byla dosud neznalá pomíjivosti lidského trápení a domnívala se, že tento zármutek čas možná zmírní, ale nikdy jej nemůže zcela vyléčit. A ačkoliv jí představa setkání se sestrami a navázání trvalého vztahu s nimi těšila, byla si jista, že zklamání, které jí teta způsobila, nikdy nepřebolí.

Vánoční slavnost se kvapem blížila a paní Edwardsová jako obvykle pozvala jednu ze slečen Watsonových, aby doprovodila její rodinu na ples. Penelopa a Margaret zde nebyly, čímž padly veškeré dohady o tom, která z nich bude mít to štěstí. Pana Watsona nemohly nechat samotného a navíc Emma ještě nikdy na plese nebyla, a proto se Elizabeth bez váhání rozhodla pro ni.

Prvních několik dní, kdy nad tím přemýšlely, byla Emma stále ještě skleslá a nešťastná a o tuto možnost se zajímala jen málo. A ačkoliv silně vnímala dobré úmys-

ly své sestry a snažila se kvůli ní vypadat šťastně, byla by bez mrknutí oka ráda přenechala své místo komukoliv, kdo by si o ně řekl. Ale nakonec pro ni byly příprava večerní toalety, její zdobení a ladění drobných detailů stejně neodolatelné jako pro většinu mladých dívek, a když nastalo ono důležité odpoledne, byla už ve velmi příjemném rozpoložení a nadšená představou nastávajícího plesu.

„Uvidíš, že Edwardsovi jsou velmi příjemní lidé,“ podotkla Elizabeth, když z fary vyjízděly úzkou cestou, rozmáčenou a změkklou listopadovým deštěm. „Ujišťuji tě, že bydlí velmi stylově. Dveře nám otevře sluha a také večere bude velmi štedrá.“

„Jaký je pan Edwards?“ zeptala se Emma, které se rozbušilo srdce při představě, že se ocitne sama mezi cizími lidmi.

„Toho se nemusíš bát,“ ujistila ji sestra, „uvidíte se u večere a vyzve tě, abys ochutnala víno. Po večeri bude jíst spoustu oříšků a nabídne ti perník. Nemusíš si ho ale brát, když nebudeš chtít. Mary Edwardsová perníčky peče jen pro svého otce, který je jí denně. Pan Edwards bude na plese hrát celý večer karty, a když vyhraje, zdržíte se dlouho a bude v dobré náladě. Když mu ale štěstí přát nebude, bude brzo pospíchat domů. Pak si ale zcela nepochybně dáte velmi chutnou polévku. Pokud bude mít zlost, raději nic neříkej a jdi co nejdříve spát!“

„Určitě si to budu pamatovat,“ odvětila Emma.

„Jelikož se očekává, že přijde společnost ze zámku Osbornových,“ pokračovala Elizabeth, „měl by ples být velmi vydařený. Určitě tě budou všichni moc obdivovat. Sama bych tam ráda šla!“

„Elizabeth, jsem si jistá, že bys měla jít místo mne. Bylo by to v mnohém lepší, ty každého znáš, zatímco já jsem tu v podstatě cizí. Mohla bych poslat Johna s tvými věcmi, kdybys šla namísto mne. Klidně se mohu sama naší starou bryčkou vrátit zpátky do Winstonu... I otce bych bezpochyby svedla nějak zabavit. Jsem přesvědčená, že bychom to tak měly udělat.“

„Drahá Emmo,“ vlídně ji napomenula Elizabeth, „je to od tebe velmi laskavé, ale takovou věc bych neprovedla za nic na světě, i když si budu tvou nabídku navždy pamatovat. Zabránit ti v tvém prvním plesu – když budeš zcela jistě tak obdivovaná? Ach ne, jediná správná věc je, aby sis tentokrát užila trochu zábavy a já ti v tom nijak nepřekážela.“

„Mně by to ale, drahá Elizabeth, opravdu nijak nevažilo, tím jsem si jistá, na rozdíl od tebe. Klidně na ten ples jdi!“

„Nic takového. To by mne vskutku ani nenapadlo. Kromě toho je mým velkým přáním vidět na plese tebe. Určitě se ti tam bude líbit. To jsou mi nápady, vzdát se v devatenácti plesu a navíc plesu prvního! Ráda bych věděla, jestli by něco takového napadlo Pen nebo Margaret. Já bych nikdy neodpustila někomu, kdo by mi v tvém věku bránil jít na ples. Pokud ale bude otci dobře

a bude mne moci postrádat, pak se mohu rychle ustrojít a požádat Johna, aby mne na ples dovezl. To by, myslím, neměl být problém.“

„Cože, Elizabeth? Jet v téhle rozhrkané bryčce?“ podivila se Emma, když nastal čas odjezdu.

„Ano, proč ne? Domnívám se, že jsi dostatečně zvyklá na jízdu v kočáru, než abys to považovala za nemožné. Zdá se však, má drahá Emmo, že jsi až příliš jemná, než abys s námi mohla být šťastná!“

„Příliš jemná!“ rozhořčila se Emma. „Jak to myslíš?“

„Tohle je jen příklad – nejsi zvyklá dělat změny, obrátit směr, ta představa tě děsí.“

„Je mi líto, že na mně vidíš nějaké chyby, Elizabeth. Nevěděla jsem, že jsem příliš jemná. Je v mojí povaze myslet a cítit se jako lidé, na které jsem byla zvyklá,“ povzdechla při vzpomínce na strýce a tetu.

„Souhlasím, ale s tím tady nevystačíš. Jak by se ti Pen smála! Nemáš představu, jak se vysmívá všemu, co je jiné než ona. Měla bys to tedy překonat, a to co nejrychleji!“

„Budu se snažit,“ vydechla Emma.

„Nedivila bych se, kdyby tě vyzval Tom Musgrove, vždy si všimne nové dívky, zvláště když je pohledná. Nerada bych ale viděla, abys skončila právě u něho.“

„O koho jde? Nikdy ses o něm nezmínila.“

„Je to mladý, dobře zajištěný muž, který sídlí nedaleko, a jeden z nejpříjemnějších místních mladíků. Musím tě však před ním varovat, Emmo. Má slabost pro mladé dámy a dokáže být velmi milý, takže k němu všechny chovají velké sympatie. Jenže když se do něj některá zoufale zamiluje, prostě si najde jinou a nikterak se nestará o to, že někomu zlomil srdce.“

„To je ubohé,“ rozhořčila se Emma spravedlivě, „něměj obavy, že by se mi po tomhle nějak zalíbil.“

„Ujišťuji tě ale, že je velmi milý, a já se snažím přimět každou dívku, kterou si vyhlédne, aby ho poznala i z jeho horší stránky. Skoro každé děvče z okolí, kromě mne, do něj bylo dříve či později bezhlavě zamilované. Posledním objektem jeho snah byla Margaret, a ačkoliv si jí posledních šest měsíců on sám příliš nevěšmal, je zcela přesvědčená, že k ní chová city přinejmenším stejně silné jako ona k němu. A od loňského jara je to už podruhé, co odjela na měsíc do Croydonu v domnění, že ji Tom Musgrove bude následovat a požádá ji o ruku. A to on samozřejmě nikdy neudělá.“

„A jak jsi unikla ty?“ neskrývala svou zvědavost Emma.

„To je opravdu těžko říct. Hlavně jsem asi byla příliš zaneprázdněná vztahem s Purvisem a zklamáním z něj, než aby mne napadlo myslet si na Toma Musgrovea.“

„Na co narážíš?“ otázala se Emma. „Vůbec ti nerozumím.“

„Tak tys o tom ještě neslyšela!“ zvolala Elizabeth překvapeně. „Možná jsi byla příliš mladá, než aby ti to svě-

řili, já ti to ale povím. S Purvisem jsme byli zasnoubeni. Byl to velmi příjemný mladý muž a byli bychom se k sobě velmi dobře hodili – a co myslíš, že tomu přišlo do cesty?“

„To bych opravdu ráda věděla, Elizabeth, ale nemám představu.“

„Byla to Penelopa – ano, skutečně, Pen, říkala a dělala věci, které způsobily rozvrat, a Purvis mne pak opustil.“

Emma vypadala navýsost překvapeně: „Tomu se nechce věřit... tvá vlastní sestra! Zdá se nemožné, že by se nějaká dívka mohla dopustit takové zrady. Co ji k tomu mohlo vést?!“

„Inu, chtěla si ho vzít sama – Pen by byla udělala cokoliv na světě, aby se provdala – právě proto teď odjela do Chichesteru. To jsi nevěděla?“

„Tak proto odjela,“ zašeptala Emma. „Ale není mi jasné, jak jí ten odjezd mohl pomoci v tom, aby se provdala.“

„Ty asi opravdu nemáš o ničem ponětí... Ačkoliv se nelze divit, protože nebyl nikdo, kdo by ti o tom řekl. Podle všeho má známost s jistým postarším lékařem, kterého je rozhodnutá si vzít. On je už starší a trpí na astma a další neduhy. Přítelkyně, u níž bydlí, se nicméně domnívá, že by se k ní velmi dobře hodil, neboť by ji solidně zabezpečil a přitom ze života se bude těšit už jen krátce. Osobně si nejsem její volbou tak docela jistá, ale mám vlastně jen mlhavou představu o tom, jak se věci mají. Víím jen to, co řekne Margaret, nebo co se nechtě-

ně prozradí. Zdá se, že ona a Pen mají za to, že vše je momentálně na dobré cestě a že se Pen za svého lékaře snad už brzy provdá. A já v to také doufám.“

„Elizabeth, a myslíš, že by mohla být s tím astmatickým starcem šťastná... když se provdá z tak zjištěných důvodů?“ zvolala Emma zděšeně.

„Opravdu těžko říct, jestli bude šťastná nebo ne,“ odpověděla slečna Watsonová tiše. „My bychom ale šťastné být měly. Upřímně si přeji, aby se Pen i Margaret provdaly. Margaret je totiž tak podrážděná a mrzutá, že nedá pokoj, dokud není po jejím. A Penelope se jen pořád dokola kvůli něčemu dohaduje. Teď bychom snad mohly ty i já žít docela spokojeně, Emmo, a já bych opravdu raději, aby vdané byly spíš ty dvě než já.“

„Ano, to ti ráda věřím,“ přitakala Emma. „Když člověk jednou miloval a zklamal se, je pochopitelné, že pak o nikoho nestojí.“

„Už na tom nesejde,“ opáčila slečna Watsonová. „Ubohý Purvis, bylo mi velmi líto, že jsem ho ztratila. V té době jsem opravdu trpěla. Bylo by nicméně příjemné být spokojeně provdána. Ale asi málokdo si vezme svou první lásku.“

„Udělala bych cokoliv, než se vdát pro peníze,“ poznamenala Emma. „Je to tak šokující! Raději budu učit v internátní škole.“

„Já učitelkou byla, Emmo, na rozdíl od tebe, a vím, co takový život obnáší – dělala bych cokoliv, ale už nikdy ne učitelku!“

„Ale provdat se bez lásky... to musí být nepochybně horší,“ trvala na svém Emma.

„Máš pravdu. Já bych se bez lásky nevdala. Myslím ale, že bych snadno dokázala milovat snášenlivého a vyrovnaného muže, který by mi zajistil příjemný domov. Jsem si jistá, že bych byla dobrou manželkou jakémukoliv muži, pokud by to nebyl velký morous. Ale tvoje představa lásky je jen další projev jennocitu, Emmo, a platí jen pro bohaté, kteří si takový luxus mohou dovolit.“

Emma se odmlčela a pak podotkla: „Domnívám se, že je jen jedna slečna Edwardsová, podle toho, co jsi mi řekla.“

„Ach ano, Mary Edwardsová je jediná dcera, a ráda bych, aby sis pozorně všímala, s kým tancuje... Jestli to bude častěji s důstojníky, či zda se jí dvoří konkrétně kapitán Hunter. Budu psát Samovi a on na takové zprávy napjatě čeká.“

„Proč by ho to mělo zajímat?“ nechápala Emma.

„Protože chudák Sam je do ní hotový blázen! Velmi mne prosil, abych obhlédla situaci a dala mu vědět, jaké jsou jeho šance, a musím říct, že nejsou valné. A i kdyby se snad Mary zalíbil, její rodiče by ten svazek nepodporovali. Nedovolili by jí myslet si na něj, ani kdyby se Sam osamostatnil jako lékárník, natož když je jen pomocníkem venkovského doktora. Jsem si jistá, že si dělá marné naděje.“

„Ubohý Sam! Opravdu myslíš, že ji miluje?“ zeptala se Emma.

„Bezpochyby ano. Stále o ní píše, a když se vrátí domů, snaží se s ní setkat. Ačkoliv teď tvrdí, že je odhodlán se s ní již nevidět, pokud nedostane nějaké stvrzení toho, že může doufat. Pak by se pokusil přijet a setkat se s ní na plese. Nepožádá však o den volna na Vánoce, dokud mu nepošlu zprávu o tom, jak se věci mají.“

„Určitě na ni budu dávat pozor,“ ujistila ji Emma.

Jejich rozhovor byl u konce, neboť právě dojely na kraj města a v hrkotu kočárových kol na hrbolatém dláždění zanikla jejich slova. Elizabeth bičem pobízela staršího koně k alespoň trochu živějšímu klusu a záhy si již razily cestu mezi vozíky obloženými zelím a řepou, povozy se senem, ohradami s dobyt看kem a ovce-mi, stařenami s košíky, mladými dámami v elegantních šatech, venkovskými křupany s pusou dokořán a zevlujícími děcky s nenechavými prsty – ti všichni se scházeli na neuspořádaném tržišti malého provinčního městečka. Ač měla Emma jisté obavy, šťastně tudy projely a pokračovaly bezpečně dál přes High Street až k domu pana Edwardse.

Elizabeth čekala, že Emma bude ohromena velkolepostí sídla, které patřilo k nejvýstavnějším domům ve městě. Dům z jasně červených cihel na ni však zvláštní dojem neudělal, i když si všimla, že je o patro vyšší než sousední budovy. Temně zelené dveře, blýskavé mosazné klepadlo a sněhobílé schody Emma považovala za věci samozřejmé a neuvědomovala si, že dokládají bohatství a vkus majitele. Když po zaklepání přišel otevřít

sluha v livreji, jak Elizabeth předpověděla, pak z čiré nevědomosti vše přešla jako vcelku samozřejmé.

Paní Edwardsová s mladou slečnou seděly v salónu, zatímco pán byl zřejmě ve své pracovně a bylo jisté, že se do večere neukáže. Mary Edwardsová byla dívka příjemného vzezření, ačkoliv jí papírové natáčky, součást příprav na večer, na eleganci nepřidaly. Chovala se poněkud odtažitě, avšak méně než její matka, jejíž formálnost byla taková, že Emma téměř nabyla dojmu, že je zde nevídaným hostem. Cítila se tak nepříjemně a vylekaně, že ji občas napadlo, že by se měly s Elizabeth vrátit zase domů. Krátce spolu poseděly, když se Elizabeth po chvíli zvedla k odchodu, aby zde zanechala rozechvělou Emmu. Tehdy se paní Edwardsová pokusila o vstřícnost a zeptala se Emmy, jak se jí líbí na venkově, zda často podniká procházky a zda se obecně těší dobrému zdraví. Na všechny otázky se Emma snažila odpovědět co nejsouvisleji a nejsrozumitelněji, jak jen to bylo možné očekávat od osoby, jejíž mysl zaměstnávalo zcela jiné téma. V duchu se totiž snažila dopátrat toho, proč se paní Edwardsová trestá tím, že k sobě zve osoby, k nimž chová city tak nepřátelské.

Po půlhodině tohoto nepříliš příjemného hovoru se dámy odebraly nahoru do patra, aby se oblékly. Teď, když byly obě dívky spolu, bez matčiných studených pohledů, které je znervózňovaly, byla atmosféra již uvolněnější a důvěrnější. Drobné starosti s toaletou a výpomoc, kterou si navzájem poskytovaly, rychle rozptýlily zdánli-

vý chlad Maryina chování. Dokonce se odvážila Emmě svěřit, že se velmi podobá svému bratrovi. Nebylo těžké uhodnout, kterého bratra měla na mysli, ale Emma ji nijak nenutila, aby byla konkrétní. Jelikož se slečna Edwardsová vzápětí otočila, aby našla cosi v prádelníku, nebylo možné odhadnout, zda a jak mnoho se červenala. Emma si jen pomyslela, že její společnice vypadá ve své róbě půvabně jako opravdová dáma, a že tedy není divu, že v ní bratr našel zalíbení.

Pan Edwards se k nim u večeře připojil, a když si naléval polévku, znovu zopakoval postřeh své dcery, že se slečna Emma Watsonová nebývale podobá svému bratrovi.

Paní Edwardsová stroze podotkla, že si ničeho nevšimla.

„Velmi dobře se s vaším bratrem, panem Samem, známe,“ pokračoval pan Edwards, „obvykle s námi večerí, když je doma.“

Emma nevěděla přesně, co odpovědět, ale paní Edwardsová se chopila tématu. Svým odtažitým způsobem poznamenala: „Pan Sam Watson už nás ale ne navštívil určitě několik měsíců. I když s vámi vlastně, pane Edwardsi, večerel vloni při pobytu v Bathu, jestli se nemýlím.“

S debatou postupně temněl ruměnec na tvářích její dcery, ta si však dále beze slova nabírala polévku.

„Doufám, že se mu dařilo dobře, když jste ho naposledy viděla,“ pokračoval pan Edwards. Zdálo se, že je

rozhodnutý, jak to manželé dělávají, pokračovat v konverzaci, kterou si jeho žena přála ukončit.

„Nedomnívám se, že by od něj má sestra od mého příjezdu do Winstonu dostala nějaké zprávy,“ odvětila Emma.

„Mladí muži zaměstnaní obchodem nemají kdy plýtvat časem na zbytečnou korespondenci,“ dodala paní Edwardsová, jako by slečna Watsonová neměla žádný dopis dostat. Emma také vyzorovala, že to byl zřejmě důvod jejího rozhořčení.

Pan Edwards již dále svou ženu tímto ožehavým tématem nedráždil a večere pokračovala klidně a bez rušení.

Paní Edwardsová nechtěla přijít o pohodlná místa u krbu, a byla proto rozhodnutá vyrazit do tanečního sálu co nejdříve. Donutila tedy manžela, aby se vzdal odpoledního zdřímnutí a aby s nimi vyrazil ihned – což nepříliš ochotně učinil, jakmile si upravil vázanku a paruku u zrcadla nad krbem. Kočár je bezpečně dovezl do sálů u Rudého lva, dorazili však tak časně, že lampa v hale ještě nesvítla. Když potmě stoupali po schodech nahoru, otevřely se náhle dveře ložnice a z nich vyšel mladý muž v nedbalkách.

„Ach! Paní Edwardsová!“ poznamenal. „Časně jako obvykle! Vždy si dáte záležet, abyste dorazila první. Díky vašemu příchodu vím, že je čas na večeri. Nejprve bych se ale podle všeho měl obléci, není-liž pravda?“